

Iulia Iakovleva este scriitoare, critic de teatru și balet și dramaturg. Este autoarea volumului *ABC of Ballet*, dar și a unei serii de cărți pentru copii, *Leningrad's Tales*, prima din această serie, *Stolen City*, fiind nominalizată pentru Premiul „Iasnaia Poliana” și câștigând premiul pentru traducere în *Other Words 2017* al editurii britanice Penguin. Iulia Iakovleva trăiește în Oslo, Norvegia.

Yulia Yakovleva
Original title Каннибалы

Copyright © Yulia Yakovleva, 2020
The publication of the book was negotiated through Kessler Agency and Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency www.bgs-agency.com.
Publicarea cărții a fost negociată prin Kessler Agency și Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency www.bgs-agency.com.

Published with the support of the *Institute for Literary Translation, Russia*.

Acest volum a fost publicat cu sprijin financiar acordat de către *Institute for Literary Translation din Rusia*.

www.institutpervoda.ru

© 2022 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Credit foto copertă © iStock.com/lambada

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, str. Plopilor fără Sof, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IAKOVLEVA, IULIA

Canibalii : thriller politic / Iulia Iakovleva ; trad. din lb. rusă de Radu Părpăuță. - Iași : Lebăda neagră, 2022
ISBN 978-606-9682-86-9

I. Părpăuță, Radu (trad.)

821.161.1

IULIA IAKOVLEVA

CANIBALII

Traducere din limba rusă de Radu Părpăuță

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Capitolul 1

1

Nu mi-a plăcut să mor.

De obicei îți imaginezi totul astfel: ca pe o bătaie din palme asurzitoare și tu nici măcar nu ai înțeles că aceasta ține de tine, așa cum a venit, un întuneric de nepătruns, moale precum catifeaua.

Așa mi-o reprezentam, atunci când cădeam pe gânduri; cum se poate sfârși în timpul interpretării, ca să zic așa.

Dar iată că totul s-a dovedit a fi cu totul altfel. Se zice că viața înșală. După cum s-a dovedit, moartea de asemenea. În primul rând, se moare mult timp. În al doilea, se moare greu. Iar întunericul nu vine nicidecum. Ardeau felinarele cu aureole umede. Stropi de luminițe plescăiau în apă. Lumina se oglindea lins în asfaltul negru și ud.

În Piter asfaltul este de obicei ud (bine, nu întotdeauna, dar de obicei). Pe fondul cerului se vedeau niște deșirături schilave cu ciocuri și mai întunecate: macaralele portului. Apa curgea șiroaie. În zona de încărcare totul duduia și se zgâlțâia – în portul orașului se lucrează chiar și noaptea. Anume aceasta am luat în calcul când am așezat pânda aici. Nu am greșit. Au venit, așa cum a spus informatorul.

Am greșit doar asupra faptului că nu cărau țigări fără frahturi de la vamă. Nimeni nu se va apuca să tragă din cauza unor nenorocite de țigări. Chiar în portul Piterului. Chiar în... După aceea am început să-i numim pe toți curajoșii nouăzeciști, până atunci erau, pur și simplu, nouăzeciștii. Anul '96, ca să fim exacti.

Pare-se, aveam perforat plămânul. Din rana făcută de țevă durerea mă lovea înăuntru cu intermitențe, odată cu sângele. Îmi năpădea pieptul. Cam înțelegeam ce se petrece: sângele năvălise în cavitate, împingea deodată totul – fracturile, vasele de sânge, terminațiile nervoase. Parcă înăuntru tău crește un miez de fier. Ciudat, în astfel de momente, pare că ascuți concomitent, dinăuntru și din afară, ceea ce se petrece. Și, din cine știe ce pricină, nu ești panicat.

Iritarea îți vine doar din faptul că în coaste te taie o muchie ascuțită; și nu poți să-ți schimbi poziția – ai trupul greu și confuz, ca un catarg intrat la apă. Nu e o metaforă, eram ud – împușcătura mă aruncase într-o băltoacă. Era una dintre acele băltoace întinse și adânci, cu apa cărora tiriștilor idioți le place să stropească pietonii de pe marginea trotuarului. Mi-am zis doar – la dracu! Însă nu din cauza împușcăturii. Din cauza băltoacei.

După aceea, medicul mi-a explicat în felul următor. În astfel de momente, în corp pompa de adrenalină se blochează. Se înfundă cu totul. Firește, trebuie să-i mulțumim pentru asta.

Am auzit înăuntru cum se umflă, crește miezul de fier.

Iar în afară am auzit pași. Pe asfaltul ud. Un sunet scârbos de plasture smuls.

Eram cu obrazul culcat pe asfalt (mulțam, nu în băltoacă). Zgrunțuros, deja încălzit de fața mea. Și am văzut

bocanci. Maro, cu găurele, la șapte ace. Se vede treaba că italienești. Și mi s-a făcut așa de ciudă! Că nu l-am aranjat pe ticălos, că va merge în continuare în bocancii săi... Dar nu-mi părea rău să mor. Sunt obișnuit de multă vreme cu acest gând. Odată și odată totul se va sfârși; și e posibil ca aceasta să se întâmple „în timpul interpretării”. În principiu, te deprinzi cu gândul în așa măsură, că nici nu te mai gândești la moarte deloc. Iar pe urmă? E totuna, așa vine treaba.

Așa-i viața. Doar n-o să ieși în fiecare zi din casă, cuge-tând. Dar dacă mi se va prăbuși sub picioare casa scăriilor? Dar dacă o să-mi cadă în cap copertina de la intrare? O mașină va da buzna întâmplător de după colț, cu șoferul adormit pentru câteva secunde – ultimele din viața ta. Casa scăriilor rămâne pe loc, copertina stă țepăpână, șoferii sucesc volanul. Și, de obicei, merge treaba. În orice caz, până acum, am dus-o cum am dus-o.

Pantalonii de deasupra bocancilor bengoși și-au schimbat poziția. Se vede că tipul s-a așezat pe vine. Niște mâini mi-au desfăcut scurta de piele. Și-a băgat pistolul subsuoară ca să nu-l stingherească – m-am uitat la lucirea făcută de lună pe țevă. Mâinile lui m-au scotocit, s-au vârât în buzunarul interior. A ieșit la suprafață un act. A țcănit un buton.

— Copoi, vasăzică.

Se vede că avusese îndoieli până acum. Se neliniștise. Nu cumva alți frățiori pusese ră pândă aici? A, nu, iubita noastră miliție. Dovada a zburat pe asfalt. Mi s-a făcut din nou ciudă. Dacă aș fi știut că vin aici pentru iarbă, aș fi adus cu mine cavaleria, nici dracu' n-ar mai fi scăpat. Eh...

Pe urmă a mai găsit în act încă ceva.

— Uite!

— Ce-i acolo? întrebă un glas nerăbdător.
 Încă unul.

Tăcerea veni drept răspuns. Se vede că primul a ridicat mai sus actul, arătându-l celuilalt. Ce dracu mai poate fi? Nu arată banii mei. Al doilea nu zise nimic. Dar am auzit iarăși același sunet scârbos, de scai tăvălit pe jos. Al doilea se apropia. Scuipând în băltoacă asemenea unei foci care-și dă duhul, m-am silit să mă întorc pe spate. Miezul de fier dinăuntru s-a rostogolit și el, în așa fel încât ochii îmi scăpărau de durere. Însă acum vedeam moaca primului tip. Urechile ca doi colțunași, nasul zdrobit, fruntea de neanderthalian. Fost boxer. Studia poza din actul meu.

Glasul îi sună ciudat:

— Aha, e țângău.

Mi-am amintit: poza. Uite la ce se uitau ei. La figură. Molatică și cheală, cu trăsături gingașe și grațioase, tăiate și modelate pe o jimblă bucălată. Toți pruncii sunt ridicoli. Ziua la direcție îmi luam această poză de pe față, o băgam în dosar, ca să... în fine. Și spre seară uitam cu totul de ea.

În acest moment, de la subsuoara fostului boxer, pistolul i s-a mutat în labă. I s-a deschis fanta gurii:

— Uite cum vine treaba. Nu e din cauza mea, ci dintr-ata, debilule, rămâi fără zile.

Pașii celui de-al doilea au început să depene mai repede, ca și cum un pendul ar porni mai iute. Fugea timpul cel din urmă, cel care mi-a mai rămas din viață.

Fostul boxer a întins mâna cu pistolul. În întuneric, scurta lui de piele părea unsă cu icre negre. Mă tot uitam la moaca lui. La ochii mici de sub fruntea teșită. La urechile turtite. Aceasta să fie moartea mea?

— Te-ai lămurit?

Pauza a durat câteva secunde. A fost de ajuns. Am simțit cu coada ochiului o mișcare întunecată. S-a ridicat brusc în sus o mână neagră. Apoi mi s-au întipărit în minte două figuri. Una în scurtă de piele, cealaltă în palton. După figură era bine aranjat. Mi-a amintit fără să vreau de „omul în cutie“ al lui Cehov. Primul a îndreptat pistolul spre mine. Celălalt a lipit țeva fix și fără zgomot de urechea-colțunaș a boxerului. Mai departe a fost așa cum mi-am închipuit întotdeauna, un sunet nu prea tare de aplauze. Și figura celui în scurtă de piele parcă s-a înmuiat, s-a surpat și a căzut. Apoi s-a izbit tare, ca o nucă de cocos, cu capul de asfalt.

Oare a văzut el după aceea acest întuneric tăcut, de nepătruns? Nu se putea înțelege după fața lui moartă. Gloanțele au smuls o mare parte din craniu. Sângele curgea într-o peliculă lată și neagră.

„Omul în cutie“, mai bine zis în palton scump, s-a apropiat. Nu știu ce fel de bocanci avea. Dar bănuiesc că tot de calitate. Întotdeauna i-a plăcut ce este mai bun, și acum îi place: cele mai bune gagici, cele mai bune aspiratoare de gagici, cele mai bune țoale; rahat, nu-i trebuie. Mă uitam în sus, la cerul fără stele. Piterul e aproape întotdeauna acoperit de nori. Nu mai aveam puteri să întorc capul. Tipul îmi privi chipul fără interes, însă i-am observat o oarecare... tulburare, oare? Și reverele paltonului.

S-a așezat pe vine. S-a uitat iarăși la fotografia de țângău din actul meu. Și-a abătut privirea. Caraghios. Mda, bandiții sunt sentimentali, pisoiașii, pruncii, mama bună, sfânta mamă – uite, chestii de astea. Nu m-am abținut. Am simțit cum se umflă pe buze o picătură de sânge, a plesnit,

BRIS | We know books

năpădindu-mi ochii, obrajii, fruntea presărată cu praf umed. Gura mi s-a umplut dintr-odată cu sânge. Îmi şuiera în piept. Dar s-a făcut că mi-am auzit propriul glas:

— Ești băiat bun, așa-i?

Acum sângele îmi curgea pe bărbie. El mă privi din nou în ochi. O mutră rusească obișnuită. Parcă s-ar fi gândit la o întrebare.

— Nu, răspunse el serios.

Și iarăși am văzut pistolul. Mă termină?

Pe urmă am văzut un capăt de cârpă. Își curăța pistolul. Prin intermediul cârpei l-a pus în mâna mea. A strâns în jurul mânerului degetele ca lemnul – ale mele.

— Sunt un om rău, m-a avertizat.

Și a plecat. În altă parte. Nu acolo unde deja, într-un licărit dens, vuiiau sirenele miliției.

Oricum m-aș suci și m-aș învărti, el mi-a salvat viața. Uite așa ne-am cunoscut!

Povestesc despre aceasta, ca să explic cum s-au desfășurat mai apoi toate celelalte. Totuși, el mi-a salvat viața. Anume el a avut milă de un copil străin. Acesta este lucrul principal pe care am vrut să-l știu despre el în toți acești ani. Și ce mai trebuie să știm unul despre altul? De ce să mă mai țin, când totul se schimbă în jur?

De-a lungul anilor am crezut că, asemenea tuturor oamenilor buni într-un loc rău, el se rușinează puțin de buna lui calitate, o ascunde de ceilalți, de vampiri.

De-abia acum am înțeles. Atunci nu m-a mințit. În genere, este destul de cinstit. Nu minte fără a fi absolut obligat. Ca să fiu cinstit pentru socoteala de la Hamburg. În acea noapte eu l-am mințit. Așa a ieșit. Când aveam gura plină

de sânge, nu e vorbă, de aceea, să spunem așa, eu nu i-am spus adevărul. Despre poza din act, din cauza căreia m-a deplâns. Dar voi povesti cumva despre acestea mai încolo. Acum este important că în acea noapte el nu m-a înșelat. Atunci a spus adevărul curat. El este un om foarte rău.

Atunci cum se face că întotdeauna vedem numai ceea ce vrem să vedem? Ceea ce așteptăm. O fâșie îngustă în locul unui tablou de ansamblu, ba și aceea neconformă cu adevărul. Nu omul așa cum este, nu situația, ci ceea ce ne-a învățat deja viața. Lecțiile ei inutile, ceea ce ai văzut deja mai înainte, cu ce ești deprins. Iar nu ceea ce este în realitate. Trecutul învinge întotdeauna viitorul – așa e oare?

Iată unde este pânda.

Cum de iese așa? De ce? A?

2

Există astfel de zile, când totul merge ca un cur, credea Sveta. Pur și simplu astfel de zile. Bei o cafea, te plictisești la serviciu, debitezi „Bună ziua, cu ce vă pot ajuta“ și „Numai bine“, așa încât obrajii încep să te doară din cauza zâmbetelor.

Nu rareori Sveta se gândea că datorită obrajilor ei antrenați putea să spargă și nuci. Mai bine decât între buci. Dar nu erau bani de abonament la fitness-centre, nici chiar cu remiză pentru colaboratori. Desigur, poți să alergi pe stradă, nu trebuie să plătești. Dar diminețile vrei să mai dormi un pic. Iar serile, la lumina becurilor de la blocuri, te cam cuprindea teama. A rămas să nu alerge, ci să hoinărească aiurea. În general, este dăunător să respiri aerul moscovit din tot

pieptul. Citise chestia asta. O revistă dădea sfaturi să se antreneze în încăperi închise dotate cu climatizator și purificator. Adică te trimitea la fitness-clubul pentru care nu sunt bani.

Adică aceștia erau – pentru abonament, chiar cu remiză pentru colaboratori. Dar, se înțelege, numai abonamentul e puțin. Asta atrage după sine șort de sport elegant, bustieră de sport, jambiere și tricou de la Stella McCartney, pantofi de cross de bună calitate și o geantă în care să pui toate astea. Măcar Adidas. Da, și prosop, Calvin Klein. Minim. Iese scump. Firește, poți să cumperi totul de la H&M. Dar nu se poate. Totul trebuie să fie la vedere.

Sveta verifică dulăpioarele, scoase și aruncă șervețelele aruncate acolo, ambalajele, plasturii dezlipiți, recipientele goale de șampon, de gel, de loțiuni. Pe mâini are mănuși de plastic de unică folosință, dar era totuna:

— Uite, scroafele! se mira ea de fiecare dată. Bogătașe și atât de puturoase. Oare lor nu le e scârbă?

Ei i-ar fi scârbă. Trebuie să strângi după tine. Să fie frumos și la vedere.

Sveta era întotdeauna la vedere. Dincolo de comptoarul recepției. În garderoba în care e musai să curețe la fiecare două ore. Pe lângă ea umblă de colo-colo cucoane goale, aruncând intenționat prosoapele – arătându-se pe ele, belind ochii la altele. De bună seamă, nu e destul că își arată una alteia tricourile de la Stella McCartney. Se măsoară care are țâțe mai mari, care dosul mai umflat. Cui să se mai arate? S-au plictisit demult să se arate soțului, presupunea Sveta.

Goale, sfrijite, cu globuri inestetic de mari în față, ele își strigă din nou una alteia:

— Aici sunt eu, uită-te la mine! Eu exist...

„Sărăcuțele“, încercă să se gândească Sveta. Dar ea însăși nu credea în asta. Cucoanele aveau priviri ca de știucă. Nemișcate și oțărâte. Mai degrabă nu de supărare. De la botox, care paralizează mușchii feței. Dar se uita – parcă erau niște amărâte.

Chiar și acasă Sveta nu reușea să fie ea însăși: împărțea bucătăria, coridorul, baia și toaleta cu vecina Ira. Ira e o fată liniștită și simpatică, dar orișicât, nu arunci o hârtie pe jos. Nu că ar vrea să arunce hârtii pe jos. Chestiunea stă în principiu. Sveta le strângea atent, pe urmă le puneă într-un pachet nou și numai după aceea le arunca la găleată – de fapt, un elegant coș verde.

— Față de străini nu e frumos, o îndrumase maică-sa toată copilăria.

Odată Sveta a găsit în dulăpiorul garderobei un inel gros de argint. L-a strâns în mână. L-a băgat în mănușă. Inima îi bătea nebunește. A continuat să deretice ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi a băgat mănușa făcută mototol în buzunar. Acasă a cântărit inelul, era mare. Pe Internet a găsit marca, una scumpă. De atunci n-a mai nimerit nimic interesant în vreun dulăpior.

Acea zi a început cu faptul că a ars cafetiera. De aluminiu, italiană. Nu a forfotit când a trebuit, nu a șuijerat, iar în jurul capacului au apărut niște beșicuțe cafenii. Sveta a răcit-o sub robinet, a desfăcut-o. A reieșit că s-a ars inelul de cauciuc. Se vede că strânseseră piesele prea tare. Sau cafetiera nu era în realitate italiană, ci un rahat obișnuit chinezesc. Căci e cumpărată de la Moscova, nu din Italia.

Apoi a trebuit să ia metrourl – în „Aleksievkaia“ era o masă compactă de oameni, nici nu putea să se gândească

LIBRIS | We know books

să se strecoare în vagon. Pe urmă trebuia să bea undeva cafeaua. S-a întors la ușa de sticlă de pe Tverskaia. Mirosea bine. Dar mătușica din față își alegea cafeaua cu atâta grijă, de parcă îi era dat să bea numai asemenea cafea câte zile mai avea de trăit. Ar fi vrut să-i tragă un picior în fund. Sveta se dădu la o parte, înțelegând că întârzie la lucru. Deja întârziase. Dar a întârzia cu o cafea ar fi fost cât de cât mai bine, decât a întârzia fără cafea. Așa că a așteptat ceașca sa din carton. Poate că se descurcă și așa. În clubul lor de fitness, primii clienți se grăbeau, de obicei, să se „marcheze“, trecând cardul clubului peste terminal. Nici nu au nevoie de recepție.

Și abia când și-a scos jacheta, și-a pus insigna, s-a repezit în spatele recepției, adunându-și părul într-o coadă de cal cu o bandă elastică, și-a spus că a scăpat, într-adevăr, cu noroc. Dar tocmai în această dimineață a venit doamna să se antreneze. Big Madame. Proprietara nu doar a acestui club, ci a întregii rețele și o fană a antrenamentului. De obicei, se antrena în Rublevka, mai aproape de casă. Ori de data aceasta a petrecut noaptea în oraș. Ori a avut devreme o întâlnire de afaceri aici, la Marriott. Sau poate a divorțat de soțul ei.

Nu, Sveta nu era o pasăre atât de importantă încât proprietara s-o concedieze personal. Madame îi trase o săpu-neală managerului Seva. Se prea poate că nici măcar din cauza recepției pustii. Nu numai din cauza aceasta, în orice caz. Nu știi niciodată câte nu sunt așa cum ar trebui într-un club. Seva se ambală cu venele de la gât deja umflate. Inflat de imposibilitatea de a se zborși la șef, își dezlănțui nervii necheltuiți unde apucă, pe Sveta.

Și numai atunci Sveta își dădu seama de cât timp și cât de mult dorea să-i spună. Ei bine, de ce să tacă, dacă totul este deja clar? Și Sveta se porni.

— Acuma tăticuțul să-ți dea păpică! îi țipa Seva în spate.

— O să-mi dea! se răsti ea.

Monstrul!

Pe Tverskaia Sveta rămase uimită. De cât timp nu mai văzuse Moscova la lumina zilei și într-o zi obișnuită! Molicuinea o cuprinsese. O zi fabuloasă, aproape nesfârșită, stătea în fața ei. Și senzația de parcă a scăpat de la școală. Pâcla de septembrie părea plăcută, nu tristă.

Sveta găsi o cafenea drăguță. Comandă cafea și un ștrudel cu mere năclăit în vanilie. Se așeză la masă, își desfăcu jacheta. Făcu o poză cu ștrudelul și cu cafeaua. O postă pe Instick. Își trase farfuria mai aproape.

Dar molicuinea plăcută dispăru. Sveta desprinsese cu furculița o bucată de ștrudel. Nu-i venea să mănânce. Neliniștea o zgândărea – o luase greșit drept foame. Când la Moscova schimbă apartamentul și o lungești de la o leafă la cealaltă, n-ai timp de pauză.

Scoase din nou telefonul. Vacanțe la Moscova.

Sveta nu se temea. Moscova înghițea plevușcă din asta măruntă cu tonele. Pretutindeni se solicitau chelnerițe, fătuci la recepții, vânzătoare. Trebuia doar să alegi locul mai atrăgător. În lanțul de cafenele putea a unt ars. La McDonaldsuri e un public respingător. La IKEA orăcăie puștii și e aerul uscat, din cauza căruia peste un ceas te doare capul – se vede treaba că de aia acolo se ceartă cuplurile. Sveta mai dădu click, mai căută. Mai avea de unde alege. Existau variante. Asta o liniști puțin.